

LỬA MÀU XANH

Nguyễn Phan Ngọc An

Chu kỳ trái đất, một năm có bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông...Thời tiết của bốn mùa cũng khác biệt nhau, mùa Xuân ấm áp, mùa Hạ nóng nực, mùa Thu mát mẻ và mùa Đông rét lạnh... đó là khí hậu thực tại của chúng ta: Hoa Kỳ, còn các nước khác thật tình chúng ta không nắm rõ, duy nước Việt Nam yêu dấu của chúng ta thì bốn mùa cũng không lấy gì xác định rõ ràng lắm, bởi nóng dường như quanh năm, mùa đông cũng chẳng thấy lạnh bao giờ, chỉ hơi se lạnh vào dịp Noel mà thôi, bởi vậy những chiếc áo len dày cộm, những áo Jacket hoặc thậm chí bộ Veston cũng khó lòng mà mặc vào những tiệc cưới thời điểm không phải là mùa Noel hay tết...

Ở Việt nam có hai mùa rõ rệt : Mùa nắng và mùa mưa, mưa thì ôi thôi... thổi trời tối đất, cho nên cây cối có phần tốt tươi sầm uất, những ngọn núi chẳng chịt cây xanh cao ngất chừ không là núi trọc như ở Hoa Kỳ này... những cơn mưa trồn trợt vào mùa mưa, tai nạn giao thông xảy ra hàng ngày, hàng giờ, hàng phút... mưa như thác đổ, câu nói này rất đúng, những ngôi nhà có mái lợp bằng tôn lạnh hoặc tôn cemen cơn mưa lớn đổ xuống âm âm hòa lẫn tiếng sét, tiếng gầm của không gian long trời lở đất, ở trong nhà hờn vía cũng muốn bay lên mây đừng nói chi đang mắc kẹt ngoài đường phố hay nương rẫy... Cách đây khoảng 20 năm tại miền Tây (hậu giang) đã có một vụ sét đánh người chết đứng giữa ruộng và thỉnh thoảng vẫn nghe thiên hạ bàn tán sét đánh vào nhà, sét đánh vào những tàng cây có người ẩn úp lúc mưa to...Việt Nam có những tình huống mà vào thời chiến tranh ở thập niên 50 những nơi vắng vẻ ít dân cư thường có ma, dân chúng đi xem cải lương về khuya, qua các cây lớn như cây da, cây me thường bị ma nhát, có khi con ma nó rớt từ cánh tay xuống, rồi rớt từ cái chân xuống, có khi cái đầu rơi xuống đất đánh phịch, cũng có khi trên lộ đêm lù lù một đồng thật lớn, càng tới gần càng lớn lên chặn cả ngã đường và lúc ấy người ta ù té chạy bán sống bán chết... Một việc mà tôi tin là đúng sự thật dù lúc ấy tôi chỉ lên 5 tuổi, nhưng đã in sâu trong tiềm

thức không quên, Ba tôi đã bị ma dấu vào một hóc cây lớn khi ông đi họp về khuya, lúc đó đang thời kỳ phục hưng của thể chế Tổng Thống Ngô Đình Diệm, một nhà ái quốc anh minh và khí tiết, vào năm 1958 có lần ông Ngô Đình Diệm đích thân đến thăm trường tư thực Lạc Hồng do Ba tôi vừa làm Hiệu Trưởng vừa làm thầy giáo dạy học, Tổng Thống đã tặng Ba tôi 2000\$ và gởi Ba tôi một bằng khen thưởng... ngày ấy tôi còn nhớ Tổng Thống mặc một bộ veston màu xám đen, đầu đội mũ nỉ xám có vành, tay cầm cây gậy ba-ton dài, gương mặt sáng tinh anh đầy phúc hậu, trước những hàng học sinh đứng nghiêm chỉnh chào Tổng Thống, tôi chỉ là con bé con nhỏ xíu đứng hàng đầu, Tổng Thống bước tới xoa đầu tôi cười nhân hậu với giọng Huế ngọt ngào “học cho giỏi nhen con”... Giờ này ông đã đi thật xa vào thế giới vô hình và Ba tôi... cũng không còn nữa, nhưng kỷ niệm thì không bao giờ mất trong trí óc nhỏ nhoi này. Tôi vẫn còn nhớ rõ như in trong đầu những câu châm ngôn mà ba tôi viết bằng bút “Rong” rất đẹp treo trên tường để răn dạy học sinh: Trò chơi chẳng thiếu thứ gì, Trò cây đánh lộn em thì chớ nên...Tiên học lễ, hậu học văn... tích thiện phùng thiện, tích ác phùng ác... Có học phải có hạnh...những câu châm ngôn đó là nền tảng của trường tư thực Lạc Hồng, sau này học sinh xuất thân từ trường của ba tôi đều nên danh phận – Trong huyện này không ai mà không biết ông giáo Tình, nhất là ông Quận Trưởng kính trọng và thân tình một mực với ba tôi... Cho đến bây giờ tôi cũng không tìm lại được từ bốn thập niên qua những nét chữ viết bằng bút Rong rất đẹp như của ba tôi – Thật tình mà nói ba tôi có thực tài về ngòi bút Rong, tôi tiếc là đã không học nghề của ba và sau đó cây bút Rong cũng bị quên lãng trôi dạt về đâu, dọn nhà về tỉnh Ba tôi phải lo kinh tế gia đình, ba tôi vào làm cho hãng Ba Xoong tại Gia Định với chức vụ Phó Giám Đốc vào năm 1960.

Lúc ba tôi còn dạy học, tôi nhớ có một lần Ba tôi đi họp trong quận vào buổi chiều lúc 4 giờ, không hiểu sao tới sáng hôm sau cũng không thấy về nhà, Mẹ tôi và các anh chị em tôi học tốc đi tìm, khi ngang qua hóc cây lớn nhìn sâu vào trong mới biết Ba tôi bị ma dấu trong hóc cây, miệng còn đầy những vãi vụn nhét cứng không ú ớ được tiếng nào, chúng tôi phải đưa

Ba tôi ra khỏi hốc cây và đưa về nhà, chừng tỉnh táo nghe Ba tôi kể lại mới thật sự biết là có ma dẫu thật và từ đấy ít khi ai dám ra đường về đêm nữa...

Vào thời điểm chiến tranh, những biến cố như in đậm nét trong đầu tôi, tôi không thể nào quên được ngày chạy loạn, Ba Mẹ tôi lạc nhau, Mẹ tôi phải diu dắt 5 con thơ trong vùng lửa đạn ngút trời, tôi lúc ấy vừa hơn 3 tuổi, em út tôi vừa hơn 1 tuổi, chạy trước đạn đỏi theo sau, mấy mẹ con tưởng đã chầu diêm vương mấy kiếp rồi! Đêm đến không biết phải ẩn vào đâu qua đêm, mọi người chạy tán loạn cũng đã lạc mỗi người một hướng, Mẹ tôi túng cùng phải dẫn 5 chị em tôi vào núp trong một đám nương mì (cây khoai mì) rậm rạp. Nửa đêm nghe tiếng voi gầm, càng lúc càng gần, mà đến mấy con voi gầm chứ không phải một con, khi chúng đến nơi Mẹ con tôi thiếu điều ngất xỉu, Mẹ tôi lấy hết bình tĩnh cầu nguyện Phật Trời, Thượng Đế cứu nguy... May thay, đàn voi quật ngã mấy cây chuối gần bên rồi bỏ đi, thế là mấy mẹ con tôi được sống, bây giờ nhớ lại lòng tôi ghen ngào, thốn thức bởi mẹ tôi cũng không còn trên thế gian này nữa!...

Tôi còn nhớ, Ba tôi là một học giả uyên thâm, ông giỏi nhiều ngôn ngữ và đã từng du học nước ngoài, năm đó vì tình hình phải ẩn thân nơi vùng thâm sơn cùng cốc, một chiều nọ có một toán công an vào nhà bắt Ba tôi đem về tỉnh Bà Rịa giam và điều tra tàn ác, chúng đổ nước lạnh vào mũi, châm điện chạy vào tay chân, Ba tôi vẫn cương quyết chịu đựng, bởi vì ông bị nghi ngờ, bắt oan thì biết gì để khai, cuối cùng chúng phải thả Ba tôi về sau khi đã giam giữ hành hạ 6 ngày liên tục, ba tôi về nhà ngồi buồn làm mấy câu thơ:

*Hăm ba tháng chạp vừa qua
Công an chiến dịch vào nhà bắt tôi
Tưởng rằng có việc lôi thôi
Đem đi Bà Rịa giữ tôi sáu ngày
Điều tra liên tiếp ba ngày
Té ra chẳng biết chẳng hay việc gì
Về nhà ngày nghĩ đêm suy
Biết ơn chính phủ không khi nào bằng...*

Từ đó gia đình tôi trong đầu đã phát sinh hình tượng hận thù lũ công an ác độc, nhưng vẫn phải sống tại nơi này không thể dời nhà đi đâu vì tình cảm xóm giềng, tình cảm của ông Quận

Trường và nhất là tình cảm của phụ huynh, học sinh đang học với ba tôi... và nữa... Đám vườn, đám ruộng bẽ bẽ mà ba Mẹ tôi đã đổ biết bao mồ hôi công sức... Tôi vẫn nhớ những ngày tết nơi đây, vào sáng mùng 1 tất cả mặc quần áo mới, dày giép mới đứng xếp hàng dài khoảng 60 đứa kéo nhau đi đến từng nhà hàng xóm, Ba tôi dẫn đi chúc tết để học sinh kiếm tiền lì xì mà... tới đâu là cả đám nghiêm chỉnh hát lên:

Chúng cháu là học sinh
Trường tư thực ông Tình
Đến đây chúc năm mới
Chúc may mắn suốt đời
Chúc sống lâu trăm tuổi
Chúc bình yên vô sự
Chúc gặp lành tránh dữ
Chúc hạnh phúc đời đời
Chúc phú quý nơi nơi
Chúng cháu có đôi lời
Đến đây chúc năm mới...

Năm nào cũng vậy, ngày tết vui không thể tưởng, đêm giao thừa thức sáng đêm không ai ngủ cả, già trẻ gái trai tụ họp hát hò, nấu bánh tết bánh chưng, đúng 12 giờ khuya dọn ra sân cúng giao thừa rồi nổ pháo rền trời, đặc biệt là ai về nhà nấy trước giao thừa, bởi tục lệ ông bà là như thế, không ai được ở nhà ai hoặc ngoài đường khi bước qua đầu năm mới, mùng 1 mùng 2 mùng 3 tết không được quét nhà cho nên mấy ngày tết nhà cửa tràn đầy những xác pháo đỏ, pháo hồng loạn xạ. Ngày nay những tục lệ đó đã bị phai nhạt rồi, nhất là ở Hoa Kỳ, giao thừa chỉ mấy nhà cúng kiếng ngoài sân, mùng 1 tết 5 giờ sáng đã dậy lui cui bỏ cơm canh vào đồ mang đi làm, chỉ cử kiêng sẽ cực suốt năm gì cả, cho nên dùng từ cày như trâu cũng không ngoa tí nào phải không thưa quý vị? Đã như thế thì còn tết với nhất gì nữa, ối chớ chớ... nhắc lại mà phát ớn, vậy mà tôi cũng chịu đựng được 18 cái tết như thế rồi đó các bạn ơi... ồ! xin lỗi nhen, tôi nói hơi dóc bởi vì cái tết Quý Mùi tôi đã bị layoff rồi còn đâu, và tôi biết chắc rằng vài cái tết nữa tôi cũng chẳng tìm ra việc làm như ý đâu với tình trạng đất nước Hoa Kỳ trong cơn dâu bể, thế là tôi được mấy mùa xuân ngủ đã đời, ngủ để quên khỏi ra đường xuất hành, biết đi về đâu mà xuất hành xuất tôi? đời đã không đãi ngộ thì tìm kiếm chỉ mất công thôi các bạn ơi, “có phần không cần gì lo” “bôn ba không qua thời vận” mà lị...

Tôi còn nhớ vào khoảng năm 1968 tôi theo ông xã ra sống ở Quận Hàm Tân (Tam Tân) thuộc tỉnh Bình Tuy, vào đầu xuân năm đó có chuyện rất lạ, nếu những ai cư ngụ tại quận này vào thời điểm đó không thể không biết... Chuyện là thế này:

Một hôm đột nhiên ngọn lửa từ đâu bốc cháy trên mái nhà hàng xóm sát nhà tôi đang ở, ngọn lửa màu xanh um không đỏ như những vụ cháy bình thường, mà rất lạ ngọn lửa cháy ngược lại với hướng gió thổi... chú lính leo lên dùng chân và bao cát dập tắt ngọn lửa, lạ lùng lửa không nóng, không hề xây xát gì chú lính cả, nhưng mái nhà vẫn bị cháy môât lổm lổn, một lát sau anh chị Trung sĩ Thành thách thức rằng: ma cô gì mà ma cô, lửa ma hả, cháy thử coi...tức thì ngay trong chiếc vali quần áo của anh chị phục lên ánh lửa cũng màu xanh và quần áo bên trong cháy rụi thành tro... Chuyện này đến tai ông Quận Trưởng lúc đó là Thiếu Tá Thiện ông công giáo nên không tin, ông đến nhà anh chị Thành nhìn cảnh tượng và nói: Tôi công giáo tôi không tin việc này, làm gì mà có ma lửa, tức thì mũi giày ông đang mang phát lên ngọn lửa, ông hoảng hốt kêu cứu, mọi người phải lấy bao cát dập tắt cho ông... Chuyện lạ này xảy ra liên tục trong vòng 4 tuần lễ, ai thách thức là cháy ngay trước mặt, cháy ngay bên cạnh hoặc cháy ngay nhà mình, cháy bất cứ đồ vật gì của người thách thức, tôi ngày ấy thê thảm lắm, cả ngày ở ngoài đường không dám vào nhà, sợ chết oan mạng, đồ đạc quý, tốt, giấy tờ cần thiết luôn nằm ở ngoài sân phòng khi cháy nhà còn giữ lại được những gì cần giữ...Thường thường là đến 2 giờ sáng mới dám vào nhà ngủ, mà cũng lạ lửa chỉ cháy vào ban ngày chứ không cháy vào ban đêm. Tình trạng nháo nhác ăn không được, ngủ không yên cả tháng trời cho quận lỵ Hàm Tân mà cho đến bây giờ tôi mới có dịp viết ra một sự thật lạ lùng này, trong đời tôi chắc chắn không thể gặp lần thứ 2. Nếu vị nào đọc được bút ký ngắn này, mà biết sự thật này, tức là nhân chứng sống hãy đến tìm tôi vì chắc chắn là hàng xóm của tôi trong thời điểm đó rồi bạn ạ! Tôi không quen viết truyện, hồi ký hoặc làm thơ bằng hư cấu, tưởng tượng, cho nên những gì tôi viết ra đều là thật, thật đến 100% đó quý vị ạ!

Lửa màu xanh... trên thế gian này chỉ nghe và thấy toàn lửa màu đỏ, nhưng ở đây là lửa màu xanh – Một hiện tượng lạ lùng mà đời tôi chắc chỉ một lần nhìn trực diện, phải chỉ ngày đó được văn minh hiện đại như bây giờ thì chắc hẳn đã ghi lại trên những thước phim quay lịch sử – Việt Nam là một đất nước có nhiều công gai hiểm trở, nhiều tài nguyên và cũng nhiều kỳ bí lạ lùng mà các nước lân bang không có được – Ngày nay trên xứ Hoa Kỳ văn minh, tôi không còn thấy được những huyền bí xa xưa mà thời tuổi nhỏ đã kinh qua – Đôi lúc nhớ quê hương qua những hình ảnh trong phim, qua những lần tiếp xúc bạn bè nhắc về một thời để nhớ... tôi ray rứt không ngủ được hàng bao đêm, tôi vẫn mong đất nước ngày thanh bình thịnh trị theo mong ước người lưu vong để đồng hương quay về xây lại tổ ấm mà hơn ba mươi năm đã mọc meo tàn tạ và riêng tôi sẽ tìm về quận lỵ Hàm Tân thăm viếng bạn bè, nhắc lại chuyện ngày xưa “ngọn lửa màu xanh” mà cho đến bây giờ vẫn hằn dấu rất đậm trong đầu tôi, tôi tin chắc dù qua bao cuộc đổi thay vẫn còn những nhân chứng trực diện như tôi ngày xưa để nhắc về một câu chuyện huyền thoại kỳ bí xa xưa mà có thật...

NGUYỄN PHAN NGỌC AN